

Микола ВОЗІЯНОВ

А БЛИМ ВІРШАМ МУЗИКА НАСНИЛАСЬ...

Лірика

ББК 84(4УКР)
В64

Возіянов М.К.
В64

ISBN 978-966-372-472-0

Нову поетичну збірку Миколи Возіянова склали твори інтимної, пейзажної та медитативної лірики.

Добре, світле слово поета створює противагу холодній байдужості, грубій жорстокості, всьому, що зневажає звичайні норми моралі.

Харків «МАЙДАН» 2013

*

Було, як з неба
Зіронька котилась,
Я, ще малий,
Долоньки підставляв.
«Котись сюди!..» -
Зірницю умовляв,
Бодай вона...
Об Землю не розбилась.

*

Покоїлася скрипка
Кілька літ
В футлярі, що так
Сходився з труною.
Господар -
Необачний неофіт
Купив її
За слушною ціною.

А музика...
Звучала, як у сні -
Хтось воскрешав
Романси на гітарі...
Смичок в судомі
Бився на струні
На скрипці,
Що покоїлась в футлярі.

*

Рукопис осені
Читає листопад...
Перегортає
Золотаве листя...
Слова римовані
У сани запряглися –
Поріг поезії
Зима переступа.

Природа першим
Снігом освятилась.
Мов білоцвітом
Землю замело...
Дороги ще
Утримують тепло...

А білим віршам
Музика... наснилась.

*

Я бачив вас
В сонливім царстві ночі.
Ви там були
У пелюстках троянди.
На білому
Червоні самоцвіти
Яскравим блиском
Вабили до себе.
Піднявся вітер –
Враз зірвав червоне,
Із білого
Створив сонети білі,
На благозвучну музику
Поклав.
Мелодія
І пахощі троянди
Утворювали диво
Надзвичайне.
.....
Від музики
Зомліла тиха ніч
І сон-трава
Збудилася від сну.

*

Вже не падає
Листя з дерев,
Самота на оголених
Вітах.
Задрімають дерева,
Як діти
І забудуть
Про листя старе.
Ми, буває,
Втрачаємо друзів,
Як і нас
Утрачають вони.
Нас притисне
Життя до стіни
І триматиме

Душі в напрузі.
Стане сумно
Мені і тобі -
Неприємна
Навернеться туга.
Так захочеться
Вгледіти друга
У великій,
Строкатій юрбі.
А деревам
Привидиться квіт,
Шум весняного
Першого листу.
А поету...
Дай, Боженько, хисту
Відтворити
Весни дивосвіт.

*

Виходить річка
З берегів,
Теплом розкута
Достроковим...
А квіт
Дванадцяти богів
Дурманить запахом
Медовим...

Цей незбагнений
Первоцвіт
Гей, чародіє
Берегами...
Стрімкий фантазії
Політ
Весні дарований
Богами.

Непорівнянну
Диво-німфу
Зеленим берегом
Веду...
Весняну квіточку
Олімпу
До ніг
Коханнячку кладу.

*

На озері
Латаття на долонях
Тримає квіти
Білі, молоді...
Там юний лебідь,
В люблячій полоні,
Шукає слід
Лебідки на воді...

Ранковий промінь
Біга по траві,
Гуде бджола,
Відгукується джміль,
Поправив сонях
Німб на голові,
І шепіт листя
Чути із відтіль...

Роса на землю
Падає без гуку,
Із-під землі
Прозора б»є вода...

Невже наважиться
Підняти Каїн руку
На цю безмежну
Божу благодать?!

*

Не шукайте мене
У порожній кімнаті,
Де сумує суха
Резеда.
Журавлі на весні
На покинутій хаті
До свого
Не повернуть гнізда.

Не стрічайте мене
На хрещатій дорозі,
Де минуло давно
За водою пішло.

Зупиняється час
На стрімкому узвозі,
Коли боляче десь...
Помирає село.

*

Із лісу хтось
На поміч дуба кликав,
А той вдавав,
Що він недочува,
Хоч бачив, як
Здирали з липи лико,
Коли вона
Жива іще була.
Коли її сердешну
Білували,
Під нею гірко
Плакала трава,
А гіллячко
У розпачі водало...

Чужого болю...
Дуб... не відчував.

*

Холодні камені
Ростуть у сивій млі...
Теплішають та більшають
З роками.
Це думи пращурів,
Настояні віками,
З'являються на світ
Із-під землі.

Задумливі,
Як зморшки на чолі,
Покам'янілі мислі
Просто неба.
Колись не сприйняті,
Нагадують про себе,
Мов привиди
Блукають по Землі.

*

Сонливі сутінки
Заколисались в тиші.
Щасливий день
Ураз завечорів:
Він слухав музику,
Яку не чули інші,
Класичну музику
Листатих яворів.

Минувся день -
Одразу став минулим...
Махнув на згадку
Стомленим крилом.
Звучала музика,
Але... її не чули.
Того, хто чув,
На жаль, вже не було.

*

На дворі сонячно
І тепло в листопаді.
Зникає геть
Передчуття зими.
Читає хтось
Хайяма і Сааді –
І більшає
Мудріших між людьми.

Дитя тримає
Зернятка солоні,
Протягуючи
Рученьки малі.
Бере горішки
Білочка з долоні
І більшає
Добріших на Землі.

*

В зимовий день
Сміялись дзвінко діти.

Синиці лебеділи
Раз у раз.
І знову...
Відкладався кінець світу
І знову на...
Невизначений час.

Рясні дощі
Вологу слали літу,
Зіркатим квітом
Падали на нас.
І знову...
Відкладався кінець світу.
І знову на...
Невизначений час.

Земля трималась
Власної орбіти.
Звучав в соборі
Покаянний глас.
І знову...
Відкладався кінець світу.
І слава Богу на...
Невизначений час.

*

На засніженому полі
Тільки віхола кружля.
Лютий місяць на престолі -
Лютий навіть іздала.

Наче хижий звір лютує -
Води кригами стають.
Льодом землю коронує
Ледве стримуючи лють.

*

Ставала доброю
Вередниця погода.
Гірська украй
Яснішала гряда...
Гора на мудреця
Дивилася спогорда,
А той... на гору

Косо поглядав.

Про щось шуміли
На підгір'ї граби.
На те мислитель
Не звертав уваги.
Стояв, чекав
Від кам'яної «баби»
Врочистої,
Належної поваги.

Гора, між тим,
Як вкопана стояла.
Не хвилювалася,
Що робить щось не так.
Її високість
Вибачте не знала,
Хто перед нею -
Мудрий чи мудрак?..

*

Спливає осінь
Ген за течією.
Її відносить в зиму
Течія.
Тобі набридло
Бути нічиєю...
Така вродлива
Й раптом... нічия.

Чи хтось поклявся
Долею твоєю
І ти чужий
Успадкувала гріх?..
Чи народилась
Бути нічиєю?..
Чи загубила
Мамин оберіг?..

Тебе рівняють
З першою зорею.
Від слів медових
В тебе печія.
Тобі набридло

Бути нічиєю.
Така вродлива
Й зовсім... нічия.

*

Було щось дивне
У твоїх очах:
Якесь тривогою
Охоплене питання.

Уже вечірній сутінок
Прочах,
Лишалось два кроки
До світання.

Ясніла ніч
І погляд твій яснів...
Дрібна роса
З'явилася на ружі.

Все з'ясувалося...
Без жестів і без слів.
В довірі...
Розчинялася байдужість.

*

В любові ніч
Від заходу до сходу...
Солодкий зойк –
І зіронька нова
Дитинно з неба
Дивиться на воду,
Незнаний світ
Для себе відкрива.

Мізинчик твій,
Мов сонячний промінчик,
Торкнувся вуст,
Благаючи: «Мовчи!»
А Мона Ліза
Мудрого да Вінчі
З портрета посміхалась
При свічі.

*

Ми говорили довго
Ні про що,
Так, взагалі,
Але... було цікаво.
У філіжанках
Остигала кава...
Ми говорили довго
Казна-що.

Якщо , бува,
Не радує ніщо,
Коли ви розчаровані
У всьому...
Немає значення -
На вулиці, удома...
Поговоріть з будь-кимось
Ні про що.

*

Поклич мене
У необачну ніч,
Туди, де квіт
Торкається облич,
Де близькість губ
Не знає протиріч...
Де тільки ми з тобою
Віч-на-віч...
Поклич мене.
До безуму поклич!

*

Спалахують
Вогнепоклонні звуки,
У темряві
Запалюють свічу.
Виконується флейтою
Розлуки
Мелодія
Чаїною плачу.

Відтворюється
Дикий зойк розпуки –
Спалахують
Вогнепоклонні звуки...

*

На стінах зали
Древні фрески.
Звучить утомлений
Орган...
Вп'ялись в колону
Древні фрески,
Неначе в руку
Ятаган.
Емоцій ледь помітні
Сплески,
Минулість міниться
В туман.
Тьмяніють вишукані
Фрески,
Вторує роздумам
Орган.

*

Пробач, весну
Твою не оберіг.
Осінніх снів
Не зміг перебороти.
Пошерхлих губ
Торкнувся перший сніг
І я відчув
Небес холодний дотик.

А пам'ять знову
Весни поверта
Немов лелеку
До старої хати,
Ізнову
Записник перегорта...
І слава Богу –
Є про що згадати.

*

Кохався день...
І якось швидко смеркло.
(Пробач за те,
Що боляче роблю),

Мов нагорода
Вручена посмертно –
Твоє запізно
Сказане «люблю».

На самоті
Згорів у полі мак.
Між нами все,
На жаль, уже не наше.
Напевно, все
Між-нас було б не так.
Напевно, все
Між-нас було б інакше...

*

Не споминай того,
Що не збулось,
Не поминай,
Що дійсністю не стало.
Ми ворогами
В юності розстались,
А стати друзями
Опісля... не вдалось.

Ріка кохання
Зникла з берегами.
Гаї едемові
Наразі не впізнать.
Про те, що ми
Розстались ворогами,
Тепер, напевно,
Смішно й споминать.

*

Весна з часів палеоліту
Людей доводить до гріха.
Опісля зелену і квіту
Природа мирно ущуха.

Усяк мудрішає з роками:
Дурного серцем не сприйма,
Важке не підніма руками,

... коли здоров'я вже нема.

*

Гучно лебеді раділи,
Аплодуючи крильми.
Безупинно лебеділи,
Що далеко до зими.

«Ще далеко, ще не видко!..» -
Джміль на квіточці гудить.
Плине озером лебідка...
Поряд лебідь лебедить...

Вкрай зворушена лебідка,
Від ласкавих теплих слів,
Розквітає наче квітка
Між зелених берегів.

Журавель весну і літо
Довго берегом ходив:
Вчився ніжно лебедіти
Так, як лебідь лебедів.

*

Пробачте, ради Бога,
Я – піду.
На дворі щогодини
Вечоріє.
Ще мить -
І сьоме небо зазоріє,
І перші зіроньки
З молитвою впадуть.

Ви свічечку
Запалите свою.
Помолитесь
За себе і за мене.
Ба, не за нас...
За кожного окремо.
І навіть подумки
Не створите сім'ю.

У роздумах
На світі живемо...
Загубимось
У часовому плині.
Наш човен
Зупинивсь посередині -

Бо ми...
У різні боки гребемо

*

Росте верба
Росте рясна
Тихо над водою.
Пригадала, як стояла
Колись молодю.

Як стояла,
Дівувала
Струнка та зелена.
Як зеленими очима
Дивилась на клена.

Як дивилась,
Як молилась –
Клена виглядала.
Зелен –косу ранесенько
Вранці заплітала.

Як гойдала
Соловейка.
Вітами шуміла.
А зізнатись у коханні
Клену не посміла.

Росте верба
Росте рясна.
Долю виглядає.
Що верба його кохає
Сивий клен не знає.

*

Стара вербичка
Зрубана лежала.
Вона комусь,
Напевно, заважала...
А з-під вербиці
Пагони-стеблини
Тягнулися,
Мов рученьки дитини.
Малесенькі вербиченіі
Онуки
Просилися
До явора на руки.

*

Білий вірш.
Біла ніч. Білий сон.
Ти ромашково-біла
На білім.
Жартівливо-ліричний
Шансон
Точку ерос
Шукає на тілі...

Білий сон. Біла ніч.
Білий вірш.
Ти на білому мареві
Спиш.
Обережно
Торкаються пліч
Білий сон, білий вірш,
Біла ніч.

Хай тебе
Заколишуть у сні
Білі вірші,
Та білі пісні...
Мрійно з ніччю
Звучить в унісон
Жартівливо-ліричний
Шансон.

*

Дощі осінні
Плещуться зі снігом.
Брудна, неначе
Наговір, моква.
Думки мої
Біжать шаленим
Бігом –
Не хочуть
Облачатися в слова.

Не хочуть
Залишатись на папері,
Не хочуть

Укладатись в рубаї.
Зима обридло
Стукає у двері:
«Думки твої -
Твої - і не... твої.»

Я розумію
Саркастичне ваше:
«Усе не сказане
Обернеться на пил»
Не хочеться,
Щоб хтось переінакшив
Мої слова
Уже на свій копил.

*

Невідомість,
Наче невагомість –
Думати
Не знаємо про що...
Неспокійно
Діє на свідомість
Організм
Занурений в ніщо.

*

Розум здатен
Всесвіт обійняти
Від умовного
Початку, і нуля.
Поспішаймо
Думати і знати,
Поки нас
Утримує Земля.

*

Вечір зазорений вінчик
Над річкою чемно надів.
Місяця срібний промінчик
Купався в зеленій воді.

Ми вдвох сповідалися нічці,
Таємному плину води.
А молодість наша по річці
Пливла невідомо куди.

*

Гострий запах аїру,
Холодком повіва...
Річка піниться в міру
Береги зігріва.

Осока тихо-тихо
Шурхотить де-не-де
І, здається, хтось диха,
По воді хтось іде.

Сплине в мороці мавка
Водяна, сторожка.
Ловить щастя рибалка
На гачок з бережка.

*

Весна молодими вітрами
Зимову вгамовує лють.
Колись поруйновані храми
Ізнов над землею встають.

Торкаються неба хрестами,
Щоб віру святу піднести.
А хмари блідими вустами
Цілують священні хрести.

Святинь осквернителям... хмари,
Заблудним... у чорній олжі,
Не просять... у Господа кари -
Спокутують... вини чужі.

*

Лисичка вийшла із лісочка –
За сонцем скучила руда.
На вітах – жодного листочка.
Весняна хлюпає вода...

Вже ранній пролісок привітно
Опале листя розтуля.
Голівку вистромив блакитну,

Мов із пелюшки немовля.

Підвівсь на ніженьку тоненьку,
Красу весняну спогляда,
Немов матусеньку рідненьку
Блакитне диво вигляда.

*

Брунькують верби...
Памолодь густа.
Жива природа
Буйно первородить...
Як молоде вино
На молодих вустах
Солодкий хміль
Зеленим чаром бродить.

Весніють думи
Й потяги охоче,
Жагою
Наливається зело...
Коханнячко
Збудилось
Серед ночі
Й до раночку
Заснути не могло.

*

Твого торкнулися обличчя
Пухнасті котики верби.
Нас роз'єднали протиріччя:
Моє – «коли б...», твоє – «якби...»

Ми не дивитись намагались,
Як вітер гілочку любив,
Як соромливо цілувались
Пухнасті котики верби.

В любові вустоньки кохались,

Кохались дикі голуби...
Їх аж ніяк не хвилювали:
Моє – «коли б...», твоє – «якби...»

*

В глупу ніч,
Зажурена сльозами,
Стояла жінка
Перед образами.
Просила жінка
Молодого віку,
Щоб нагла смерть
Забрала чоловіка.
Зверталася до Господа
Без ладу
Благала кари
За подружню зраду.
За ту, якої,
Власне, не було.

О, Господи,
Пробач їй глупе зло!

*

Ранок
Малює з природи
На вікнах
Осінній вітраж.
Ясен томивсь
Від зажури –
Весняний
Згадався пейзаж.

Стояла
Погода предивна,
Освячена
Божим перстом.
Ясеню
Липа наївна
Махала
Останнім листом.

Під вечір

Збиралися хмари,
Курилася мжичка
Густа,
А вітер писав
Мемуари

На жовтих,
Опалих листах

*

Глибока осінь...
Ой, глибока осінь!
Не зміряти
Тієї глибини.
Свої хліби
Літа поважні косять,
Посіяні
Минулої весни.

Глибока осінь –
Просинь голубина,
А сонечко
По-літньому пече.
Червонокрила
Літня горобина
Старому кленові
Схилилась на плече.

*

Я чільний свідок
Вашої весни
Осяяної
Першим ніжним квітом,
Незайманої вже
Минулим літом,
Освітленої златом
Восени.

Я чуйний свідок
Вашої зими
З блискучими,
Зіркатими снігами...
Де вітер грає
Мелодійні гами,
Відтворює
Протяжний гул сурми.

Свій хрест довічно

Кожному нести.
Я перед вами
Тим і провинився,
Що геть єдиним
Свідком залишився,

Якому можна
Вірить не завжди.

*

Наснилась жінка
Лагідна, як море
Коли серпнева
Розкошує ніч.
Її солодка,
Необачна річ
Нагадувала
Шелест осокура.
Здавалось,
Танцювала Терпсихора...
В обіймах ночі
Рухалося тіло,
І коливалось від дотику,
І мліло...
Кохалась жінка
Лагідна, як море.
Злотавий сон
Купавсь з-поміж купав
На озері,
Де квітнули лілеї...

Наснилась жінка
З обрисами феї...
.....
Наснилась та...
З якою... поряд
Спав.

*

Надії

Морю марилося
Небо,

Небо хмарилось
Украй.
Не хотілось,
Щоб без тебе
Засвітився
Небокрай.

Хвилі грали
В забавлянки,
Піднімали
Гребінці,
Обробляли
Геть до ранку
В пляжній зоні
Камінці.

Від магнолій
Все святилось
До Гурзуфської
Яйли...
Та без тебе
Не хотілось
Щоб магнолії
Цвіли!..

Все святилось,
Все світилось,
Хвилі вітер
Запрягли.
Сонце втомлене
Молилось
В бік Гурзуфської
Яйли.

Море звечора
В печалі.
Промінь місяця,
Мов ніж.
Ти стояла
На причалі.
А тепер...
Вже не стоїш...

Катер
Хвилями гойдало,
Опускалася
Корма.

Дико чайка
Прокричала,
Що тебе
Уже нема.

*

Доля нас
Нагородила
Повним кошиком
Надій.
Чорним морем
Ми ходили
По коліна
У воді.

Походжали,
Наче Боги...
В сивій димці
Аюдаг.
Цілувала наші
Ноги
Пересолена
Вода.

Поки нас
Минало горе,
Безтурботні
Молоді,
Ми ходили
Чорним морем
По коліна
У воді.

Будить пісня
Караїма
В голові
Адреналін.
Було море
По коліна,
А тепер...
Вище... колін.

*

Ніхто не знає
Наперед,

Коли він знайде
Дику руту.
Ніщо не спинить
Часу лет,
Відтворить музику
Забуту.

Мудрець себе
В собі шукає,
У медитації
Поет...
Коли нас доля
Відспіває –
Ніхто...
Не знає наперед.

*

Не звикай, друже мій,
До прямого нахабства,
До нещирих обіймів,
Цілунків та дій.
До байдужих очей,
До лукавого братства,
До розмов ні про що
І пустих веремій.

Не показуй тому,
Путь-дорогу до раю,
Хто прямує туди
На чужому горбі.
Не підтримуй того,
Хто бездумно карає...

Це, повір, я кажу
І тобі, і... собі.

*

Вітри розкрилювали крила
Вбік прибережної гряди.
Зі мною море говорила
Живою мовою води.

Грудьми об скелі море билось.
Гукало мовою штормів,
Несамовито злилось, злилось,

Що я його не розумів.

Я слухав збуджену стихію...
Втішало дивне відчуття:
Колись і я порозуміюсь
З першоосновою буття.

*

Повзе мураха по долоні,
Блука у пошуках пиття...
Шукає крапельки солоні,
Бодай, продовжити життя.

А я боюсь поворушитись.
Створіння Боже налякають...
Кажу маленькій: «Будем жити!
І ось тобі моя рука.»

*

Ягоди кровисті
Горобини:
Доторкнись –
Закапають на сніг,
Виглядає в гості
Мати сина...
Під ногами
Зойкає поріг.
Зачекалось
Серденько дитину,
Поштаря,
Щоб звісткою зігрів...
Нахилилась низько
Горобина
Від важких
Зволожених снігів.
Снігурі
Обсіли горобину,
Ягідки склювали
До межі...
Помолилась матінка
За сина –
Трохи легше
Стало на душі.

*

В грудні віхола
Снігом дихає
Безупинно,
Навмання.
Липа лагідно
Заколихує
Ще малесеньке
Липеня.

Щоб було йому
Завжди затишно,
Коли віхола
Завива.
Щоб жилось-булось
Світло, радісно
Поки матінка
Ще жива.

*

Калина снігом зацвіла,
Що пелюстками падав з неба...
Якою ж довгою була
Дорога, істино, до тебе!..

Уява довго залишалась
В полоні молодечих мрій.
Реальна дійсність відбивалась
Пізніш... в свідомості моїй.

*

На обличчі проявлялось
Все, що серцем відчував.
Чи саме намалювалось,
А чи хтось... намалював?

Що в душі моїй ховалось,
Що задумав, що рішив -
На обличчі проявлялось,
Аби знав і... не грішив.

*

Живі троянди на вікні
Втрачають свіжість десь на ранок.
За гроші там любові бранок
На хтивім спалюють вогні.

Від того дикого вогню
Нема тепла, немає світла.
До денця випита півлітра,
Брудні недоїдки меню...

Нудотні пахощі чужі
Спитають мужа спозаранку:
«Кохав кохану чи коханку?..»
І кепсько... стане на душі.

*

Перший сніг
На землю падає,
Тихо тане від тепла...
А береза
Весну згадує:
Як зеленою була,
Як шуміла
Звабно вітами,
Вперше косу
Заплела...

Аж ніяк
Не хоче вірити,
Що вже молодість
Пройшла.

*

Ми бачились давно –
Три вічності минуло.
Три вічності росте
Між нами ковила.
Любовонька між нас,
Мов блискавка майнула...
І думаймо тепер:
Була - чи не була?..
Світ-сонечко зайшло.
Зірниця спалахнула.
На скронях білий біль.
Задумливе чоло.
Любовонько-любов,

Як швидко ти минула?!
Мов блискавка була...
А грому... не було.

*

Давайте все
Залишимо, як є.
Не будемо
Минулим утішатись,
Думками у
Майбутнє поспішати...
Як кажуть мудрі:
«Кожному своє.»
Все склалося...
І ваше, і моє.
Ви вибрали в житті
Свою дорогу.
Побачились. І досить.
Слава Богу!
Давайте все...
Залишимо, як є.

*

Ідуть сніги,
Як на побачення,
Веселі, білі,
Голосні...
Вітрець
Прогнозом передбачений,
Гайнув
На білому коні.

Ідуть сніги,
Ідуть сніги...
Радіти грішникам
Нагода:
Ізнов вибілює
Природа
Учора скоєні
Гріхи.

Сніги, сніги –
Усесвіту гінці.

Зима, зима,
А віченьки весняні
Цілую ніжно
Вустоньки кохані
І тануть сумніви
На милому лиці.

*

Мирські порушував
Закони
Весняний місяць
Березіль.
Цвіли уста,
Цвіли червоним,
Будив березу
Дикий хміль.

Обіч гітара
Спочивала,
Роса тремтіла
На струні.
В обіймах молодість
Кохалась –
Вуста палали
У вогні.

*

Не вдивляйся
В глибіню чорторію,
В чорні очі
Всякчас не дивись.
Я в кохання фатальне
Не вірив,
А в безодні очей
Опинивсь.

Ось і борсаюсь
В вирі стрімкому.
Тягне в безвість мене
Водокруг.
Не бажаю такого
Нікому -
Хай то буде
Чи ворог, чи друг.

Не бажаю такого
Нікому.

Є для всього
Граничний поріг.
Та полишити
Виру стрімкого
Я із доброї волі
Не зміг.

*

ВОНА... така,
Мов збуджена ріка,
Як свіжа кров,
Що з рани витіка,
Дурман трояндовий,
На голову біда,
Кохання шал,
Бажань верни вода...

ТИ... мелодійна
Музика струмка,
ТИ... лагідна,
Мов мамина рука.
Бодай я ту... таку...
Не покохав –
Тримай мене
Подалі... від гріха.

*

Сміялась жінка –
Звабливий горіх.
Чоловіків
Приваблював той сміх.
Сміялась щиро,
Від душі сміялась.
Приваблювати інших
Не збиралась.
А дід один... зібравсь:
Розлуцтити «горіх»,
Та зуб підвів –
Зламався, як на горіх.
Та жіночка
І оком не моргнула –
На дідів зуб
Уваги не звернула.
Сміялася,
Аж щелепи звело.

Чого сміялась?
Весело було.

*

Роки й віки –
Не поєднають зорі.
Не зйдуться
Зірниці на шляху.
Самітниці
У щасті та у горі,
В годину добру,
В мить якусь лиху.
Вони , мов душі
У зірковій плоті,
Сумують
Надвеликі і малі .
І падають,
Згораючи в польоті –
Із Всесвіту
Їх вабить до Землі.

*

«...и звезда с звездой говорит.»
М.Ю.Лермонтов

До зірки зірка
Стиха промовля,
Спалахує стожар
На видноколі
І місяць, наче
Золоте теля,
Пасеться поночі
На зоряному полі.

Їм байдуже,
Чи крутиться Земля,
Чи є хліб-сіль,
Що чубляться держави,
Що на Землі
Чиєсь маленьке «я»
Шукає путь
До вічності та слави...

*

Коли трава
До пліч мені була,
Коли дерева
Неба діставали –
Кінчався Світ
Одразу край села,
А солов'ї
Так голосно співали.

Були думки
Прозоріші за скло,
І карасі
Ловились на принаду...
Колись усе
Попереду було.
Та раптом...
Опинилося позаду.

*

В соборі тихо...
Служба відбулася.
Подекуди
Згасають теплі свічі.
Півтемрява
У спокій одяглася,
А гріх Святим
Не дивиться у вічі...
В соборі тихо...
Благодіє ладан,
Смиренні душі
Мліють од снаги...
Стоїть навколішки
Чись маленьке ладо -
Замолює
Не скоєні гріхи.

*

Село,
Якого вже немає,
Болить
І мариться мені –
Неначе хтось
Мене тримає
На незгасимому

Вогні.

Усохла з горя
Горобина,
Травою стежка
Поросла,
Стоїть вербина
На колінах –
Остання мешканка
Села.

Душа
Збирається на плач,
Сова
У сутінках волає...
Пробач, село моє,
Пробач!
Село, якого вже
Немає.

*

Вранці рвучко
Двері відчинились –
Протяги
До хати увійшли.
Ми з роками
Друзів розгубили,
А нових...
Шукати не пішли.

Цілий день
Готуюсь до вечері...
Теплина
На душу наверта.
Цілий день
Не зачиняю двері –
Раптом хтось
На вогник завіта...

*

Тонкими, довгими руками
Тяглися лози до води,
Бузько, обтяжений думками,
В задумі берегом ходив...

На сонці грілися гарячим
На прибережжі камінці,

Безжурні спогади юначі
Купались в давньому Дінці...

Купались спогади юначі,
Пливли нестримано літа...
Якщо чогось не передбачив –
Хай старість... молодість карта.

*

Торкнусь вустами
Плічок мармурових,
Зніму з років
Серпанкову фату,
Віночок споминів
Із квіток чорнобрових
На рученьки
Коханій покладу.

І попливе
Рікою житія,
Як в ніч Купайлову
Загадане бажання.
І будеш ти,
І поряд буду я.
І буде вечір
Схожий на світання.

*

Опале листя
Листопад гортає.
Пригадує
Записане колись.
Приємно коли хтось
Нас пам'ятає –
Навіть із ким
Думками розійшлись.

Коли минуле
Мило усміхнеться
До слова долучитись
Зазове,

Коли зрадлива
Пам'ять відзоветься -

Твоє ім'я
Несхибно назове

Одразу стане
На душі утішно.
Забудеться
Недобре і пусте.
Згадається, тепер
Уже колишне...

Подякуємо пам'яті
За те.

*

Колючками-голючками
Пам'ять душу обпіка:
Голова, на жаль, з роками.
Мов замулена ріка.

Мислі мудрі і не дуже
Осідають десь на дні...
Не втрачай надії, друже,
Досить світла, що в вікні.

В голові даремно ритись.
Тут, пробач, як не крути,
Треба добре потрудитись,
Щоб цікаве щось знайти.

Досить в тогу нарядитись,
Гордо голову нести,
Зверху вниз на всіх дивитись
І... вважай – розумний ти.

*

В знемозі ластівка
Від пазурів kota
Біля гніздечка
Боронить малечу.
Об порожнечу
Б'ється доброта,
Холодну і жорстоку
Порожнечу.

А Світ спокійно
Погляд відверта:
«Пташина, кіт...
Прості, буденні речі...»

Об порожнечу
Б'ється доброта,
Холодну і жорстоку
Порожнечу.

*

Тяжить неспокій
За плечима,
Думки відлунюють
Громами –
Коли розстрілюють
Очима,
Коли розстрілюють
Словами.

Наводить жах
Лиха личина,
Страх опановує
Умами –
Коли розстрілюють
Очима,
Коли розстрілюють
Словами.

*

Холодних слів
Мій розум не сприйма,
Жорстоких слів
Оздоблених хулою.

Не думав я,
Що рання ця зима
Такою буде
Лютою та злою.

Ви... імітуєте
Любов.
Блюзнірство, вибачте,
Та й годі.

Належне
Віддали природі
І... з'ясувалось все
Либонь?..

*

«Садок вишневий коло хати,
Хрущі над вишнями гудуть...»

Т.Г. Шевченко

Ранкові промені
У музиці органній,
Росиця біла
Трави холодить,
Ген-ген над полем
Жайворонок ранній
Струною ліри
В небі тріпотить.
Ясніють думи.
Пахне свіжим хлібом.
Рясніє сад.
Дитячко тихо спить,
А матінка
Із зачіскою німбом,
Збирається
Сніданок освятить.
З росицею
Зникає геть утома.
Зефір теплом
Привабливо війнув...
Чоловіки
В святу неділю вдома.
Не треба йти
Нікому на війну.

*

Зима на Кубі
Спекою вагітна.
Неначе тепла купіль
Океан.
Сиджу на березі,
Мов птаха перелітна
Всміхаюсь до
Привітних острів'ян.

В нічному небі
Не блукаю хмари,
Зоріння на
Південному Хресті.
На острові –
Нащадки Че Гевари,
Над островом –
Зоря Хосе Марті.

Думки турбують
Мозок без упину:
Чого я тут?..
До чого, власне, я?..
Закрию очі –
Бачу Україну.
О, Господи,
Яка ж вона моя!

*

Вибух в день білого квіту.
Пекло від атомних хвиль.
Чорнобиль – трагедія світу,
Наш незагоєний біль.

Чорнобиль! Чорнобиль! Чорнобиль!
Життя не повернеш назад.
Чорнобиль! Чорнобиль! Чорнобиль!
Звучить, як тривожний набат

Там жоден не думав про себе –
Пекло гасив до кінця.
Зорями світяться в небі
Чорнобильців мужні серця.

Чорнобиль! Чорнобиль! Чорнобиль!
Життя не повернеш назад.
Чорнобиль! Чорнобиль! Чорнобиль!
Звучить, як тривожний набат.

*

Грають коні вороньки –
Їдуть славні козаченьки.
Повертаються з походу.
Бачать - Галя несе воду.
«Ой, дівчино, дай напиться,
В карі очі подивитись...» -

Нахилився до води
Козаченько молодий.

Ой, пив, чи не пив -
Козак Галю полюбив.
Галя дівчина гарненька –
Полюбила козаченька.
І весела, і струнка
Буде жінка в козака

Під горою груша дичка,
З-під коріння б'є водичка...
Галя вранці воду брала,
Козаченька напувала,
Щастя-долю дарувала,
Говорила: «Пий, козаче,
Поки матінка не баче...»

Ой, пив, чи не пив –
Козак Галю полюбив.
Галя дівчина гарненька –
Полюбила козаченька.
І весела, і струнка
Буде жінка в козака.

Біля гаю біла хата
І весела, і багата.
В хаті Галя хазяйнує,
Козачат малих рахує:
«Ось Марічка, ось Івасик,
Ось Софійка, ось Тарасик...»
Козак воду попиває
Та на Галю поглядає...

Ой, пив, чи не пив -
Козак Галю полюбив.
Галя дівчина гарненька –
Полюбила козаченька.
І весела, і струнка –
Гарна жінка в козака.

*

Зустрічайте , добрі люди!

Ми для вас співати будем

Привітайте козачат –
Гарних хлопців та дівчат

Гоп, гоп, гопака -
Гарні діти в козака.
Ми козацького роду –
Нам немає переводу!

Гоп-гоп, чуки-чуки!
Відірвались закаблуки.
І у мами, і у тата –
Ми веселі козачата.

Гоп, гоп, гопака –
Гарні діти в козака.
Ми козацького роду –
Нам немає переводу.

*

На козацькій могилі
Баба кози пасе.
Повз козацьку могилу
Галя воду несе.

-Дай напитися, Галю,
Пересохли вуста!
На козацькій могилі
Ні кола, ні хреста.

Ані шаблі, ні люльки,
Ні баского коня...
Дикий вітер могила
На скаку зупиня.

На козацькій могилі
Мак п'янкий не цвіте.
На козацькій могилі
Терпкий терен росте.

А козак виглядає...
Виглядає і все –
Може Галя згадає
І води принесе?..

*

Дике поле незоре...
Ковила, вівсюг, дурман...
У підступному дозорі
Причаївся бусурман.

Ранок п'є зелену воду,
Осіда на полині...
Повертається з походу
Козаченько на коні.

Кінь спіткнувся. На підкові
Стерлись маківки життя.
Козакові до любові
Вже немає вороття.

Вороного підкували –
З-під копит ударив грім,
Козаченька поховали
Гой, під дубом молодим.

Вороний у безвість скаче –
Степ вгинається, гуде...
А під дубом мати плаче,
Квіти синові кладе:

«Сину, сину дороженький,
Оберіг не допоміг...»
Скаче коник вороненький
Трави стеляться до ніг...

Дике поле після снігу -
Грає хвилями ковил...
У коня від скоро бігу
Серце креснуло навпіл.

*

Не надивлюсь,
Ніяк не надивлюсь
На часом

Уторовану дорогу.
За мить життя,
Даровану від Бога
На український степ
Не надивлюсь.

Не наamilуюсь
Полям досхочу,
Не надивуюсь
Проліском весняним,
Пташиними
Стозвукими піснями...
Сади вишневі
В снах не облечу.

На хліб та сіль чужі
Не спокушусь.
Тополі, верби, липи
Не покину.
Не надивлюсь,
На нашу Україну,
На квіт калин
Ніяк не надивлюсь.

:

Микола Возіянов народився 19 січня 1937 року у місті Горлівці, Донецької області в сім'ї шахтаря.

Поет, прозаїк, байкар, гуморист.

Член Національної спілки письменників України. Закінчив Гольмівську середню школу №25 (Тепер – №77) м. Горлівки, Гадяцьке училище культури Полтавської області, Український заочний політехнічний інститут м.Харків. Працював інженером на заводі «ТУРБОАТОМ».

З 2000 по 2012 рік – відповідальний секретар Харківської обласної організації Національної спілки письменників України.

Автор книжок: «Скажіть, будь ласка...», «Терорист», «Смішний заєць», «Фіговий листок», «Марусичка», «Гумористичний задачник», «Заміж до Європи», «Поезії», «Затемнення сонця», «Послухаймо братів наших менших», «Лірика», «Сузір'я ліри», «Дорожній роман», «Козацькі чайки», «Мудрість кутнього зуба», «Рукопис осені», «Про нас і про вас... з усмішкою», «Мудрації», книжок для дітей.

Лауреат літературних премій: ім. Олександра Олеся, ім. Леоніда Глібова, ім. Остапа Вишні, ім. Муси Джаліля, лауреат Всеукраїнського конкурсу «Байка-2001», дипломант Всеукраїнської літературно-мистецької премії ім. Степана Руданського.

